

Lūkas ev. 2,1-20

Mīlā draudze!

Ziemassvētku evaņģēlijs patiesi ir brīnumains stāsts. Ne jau tāpēc, ka tur parādās eņģeļi un atveras debesis - visādas pārdabiskas parādības. Stāsts ir par to, kā Dieva prieks *ielaužas* mūsu dzīvē, kas ir tik piepildīta ar rūpēm, smagumu un ciešanām. Tas ir tas brīnums, ko mēs gribētu arī šovakar piedzīvot. Vai tas izdosies? Iesim un paskatīsimies!

Laiki toreiz bija vēl daudz drūmāki nekā šodien. Jūdeja bija okupēta zeme. Romiešu vara vietējos ļaudis spieda gar zemi. Visādas provokācijas diendienā, un tagad šis – ķeizars Augusts ir pavēlējis veikt lielo tautas skaitīšanu. Viņam vajadzīga nauda, savām celtnēm galvaspilsētā, saviem ierēdņiem, un pats galvenais – lai varētu uzturēt savu armiju. Viņam ir vienalga, vai tautai ir ko ēst vai nav, galvenais, ka viņa zaldāti maršē un uztur kārtību savā impērijā. Katram jāiet pierakstīties un jāuzskaita visi savi īpašumi. Tā bija nežēlīga procedūra, kad ļaudis tiek spīdzināti, lai tikai izspiestu no viņiem vēl vairāk. Naudas kāre un vara liek aizmirst par cilvēcību un līdzjūtību. Un cilvēkiem, kā Jāzepam un Marijai, ir jāklausa – jādodas ceļā, prom no mājām. Arī šodien tas ir izdzīvošanas jautājums, kas liek daudziem sapakot savus koferus un sekot tiem, kas jau ir aizbraukuši uz Īriju, Angliju, Zviedriju vai citur.

Mēs sakām, ka tad, kad piedzimst bērns, tas ir kā balta lapa. Ir dotas visas iespējas, viss var sākties no jauna. Vai tas tiešām tā ir? Ziemassvētku stāsts mums parāda, ka jau tad, kad bērns vēl nav piedzimis, ir uzlikts zīmogs viņa turpmākajai dzīvei. Varbūt, ka tā lapa nemaz nav tik balta... Nabadzība, apspiestība, svešums, krusts – tas ir, kas tevi sagaida, mīlais Jēzus bērniņ!

Tuk, tuk, tuk! Durvis ir slēgtas, nav vietas šajā mājoklī, ir jāpaliek ārpusē.

Mums nav vietas bezdarbniekiem. „Uzņēmumam nepieciešama darbības optimizācija. Štata samazināšana. Tu jau pats saproti, visiem ir grūti.”

Mums nav vieta bērnam autobusā, jo vecāki nevar samaksāt dalības naudu, kad visa klase dodas ekskursijā. Nav arī naudas, lai nopirktu datoru kā dāvanu Ziemassvētkos. „Stulbie vecāki!”

Mums nav vietas slimniekam, kas gaida rindā uz operāciju. Tas nekas, ka viņa dzīvība ir apdraudēta. Dzīvības vērtība krītas, toties dolāra kurss ir stabilizējies.

Mums nav vietas arī Dievam, kura vecāki klauvē pie durvīm. Ko lai dara, jāiet uz kūti, alā. „Gaisma spīd tumsībā, bet tumsība to neuzņēma.”

Mēs jau varam rādīt ar pirkstiem uz visiem tiem, kas sēž siltumā, aiz slēgtām durvīm un nav ar mieru mūs ielaist. Toties mūsu stāsts ne ar vienu vārdu neizsaka kādu pārmetumu vai aizrādījumu. Vienkārši tiek konstatēti fakti. Tā tas notiek, ko tur daudz sūdzēties! Un ja tā padomā, vai nevarētu būt, ka arī mēs paši bieži vien esam otrā pusē. Tiklīdz tev pašam ir vara pār otru cilvēku, vai negribas to arī mazliet pielietot?

Tā nu Jēzus piedzimst tur kūtī vai alā, neviens jau to precīzi vairs nevar pateikt. Ar visu nabadzību

Viņš tomēr nav pamests. Viņam ir mīloši vecāki un Tēvs debesīs, kas par Viņu gādā.

Mainās vieta un situācija, pavisam cita aina.

Gani laukā dara savu darbu, sargā savas aitas. Tas nav patīkams darbs, jābūt nomodā naktī, arī tad, kad līst lietus un ir auksti. Ganu profesija sabiedrībā nav ieredzēta. Tur strādā nabagie, visādi dīvaini tipi ar apšaubāmu reputāciju. Vai nav likumsakarīgi, ka tieši viņi ir tie pirmie, kurus Dievs uzaicina piedalīties sava bērna dzimšanas dienā? Dievs, atšķirībā no cilvēkiem, nenorobežojas no tiem, kas ir ārpusē, bet aicina tos piedalīties: „Nāciet, un priecājaties ar mani!” Ganu acu priekšā atveras debesis un sākās debešķīga *ballīte*.

Nu jā, bet tas vēl nenozīmēja, ka gani patiešām pieņēma eņģeļu aicinājumu – iet uz Betlēmi un apmeklēt Jēzu. Viņiem jau arī nebija viegli, bija darba pienākumi, savs lepnums, varbūt arī vienkārši slinkums. Tāpat kā šodien varbūt viens otrs pirms dievkalpojuma domāja, vai labāk nepalikt mājās, nekā iet uz baznīcu. Ko man tas dos?

Mīļā draudze! Šodienas stāsts mūs aicina atvērties saviem līdzcilvēkiem un atvērties Dievam. Aicināt tos, kas ir ārpusē un atsaukties aicinājumam, ja mūs kāds eņģelis uzrunā. Tas mūsu tautai būs izdzīvošanas jautājums, vai mēs laikos, kad ļoti strauji grimstam nabadzībā, spēsim turēties kopā un neaizmirst tos, kas ir pamesti, aizmirsti un atstāti. Es zinu, ka latviešiem tas nav raksturīgi – būt atvērtiem, toties Dievam gan.

Ne par velti es sākumā runāju par brīnumu. Cīņa ar krīzi sākas jau šodien, šajā vakarā.

Ir pilnīgi skaidrs, ka mūs gaida grūti laiki, ka būs daudz sāpīgu pārmaiņu, netaisnības un aizvainojumu. Bet vai tas nozīmē, ka visu laiku ir jāstaigā ar noliektu galvu, bez cerības un gaišuma acīs, arī šovakar? Taču nē!

Pamēģināsim, kaut vai nedaudz, atvērties Dieva aicinājumam, un iet dažus soļus pretī Jēzus virzienā, atstāt aiz sevis savas rūpes un bēdas, un priecāties par to, ka mums ir dzimis Pestītājs, ka pats Dievs ir pie mums šodien, lai mūs stiprinātu ar savu klātbūtni. Varbūt, ka šie svētki var palīdzēt mums saprast, ka mūsu vērtība nav atkarīga no mūsu stāvokļa sabiedrībā, no tā, ko domā varenie, no tā, vai esam stipri, naudīgi vai atzīti. Mums ir Dievs, kas mūs mīl, kas tieši mūsu labā ir sūtījis Savu Dēlu, lai mūs piepildītu ar Savu mīlestību, ar savu mieru, ar spēku no augšas.

Novēlu Jums visiem piedzīvot šo Ziemassvētku brīnumu!

Āmen!